

ty, vede nyní na základě ustanovení § 11 ad 1 vládního nařízení čís. 14/1942 Sbirky ministerstva spravedlnosti. Ustanovení vládního nařízení čís. 10/1927 Sbirky o způsobu vedení tohoto rejstříku zůstávají i nadále v platnosti. V cestě nařizovací byla tudíž provedena pouze změna úřední kompetence pro vedení rejstříku.

Podle § 39 aut. zák. původské právo k dílům literárním a uměleckým (hudebním a výtvarným), při nichž není udáno pravé jméno autorovo, zaniká padesát let po vyjití, nikoli tudíž padesát let po smrti původcově, jak tomu je u děl s pravým jménem autorovým. Původce anonymní anebo pseudonymní je však oprávněn přihlásiti ve lhůtě padesáti let od vyjití díla svoje pravé jméno k zápisu do veřejného původského rejstříku. Totéž oprávnění má dědic původcův, pokud původce neprojevil jinou, zejména opačnou vůli. Jiný právní

nástupce autorův má toto oprávnění jen s výslovným přivolením původce nebo jeho dědice.

Za pravé jméno původcovo pokládá autorový zákon jediné občanské jméno autorovo, a to i tehdy, když je k němu připojeno ještě jiné jméno k bližšímu označení osoby. Díla, která vyšla bez náležitého udání pravého jména autorova, jsou díla pseudonymní nebo anonymní, kteréžto dvě skupiny děl tajnojmenných označujeme souhrnně jako díla kryptonymní.

Přihláška pravého jména autorova díla kryptonymního k zápisu do veřejného původského rejstříku způsobuje, že se počítá pro přihlášené dílo ochranná doba padesáti let stejně, jako kdyby bylo dílo vyšlo pod pravým jménem původcovým, tudíž od počátku onoho kalendářního roku, který následuje po smrti původcově.

Z právní praxe.

Zápis předmětu podniku do obchodního rejstříku odd. A.

Nejprve jest se zabývati otázkou, zda předmět podniku jest nutno vůbec zapisovati do obchodního rejstříku a zda soud může nutiti strany, aby předmět podniku k zápisu do obchodního rejstříku opověděly.

Obchodní zákon se o předmětu podniku vůbec nezmiňuje. Rovněž nařízení ministerstva spravedlnosti a obchodu ve shodě s ministerstvem financí ze dne 9. března 1863, č. 27 ř. z. o založení a vedení obchodního rejstříku neobsahuje zmínku o zápisu předmětu podniku. Jest tedy zřejmo, že původním úmyslem zákonodárce bylo, aby předmět podniku do rejstříku zapisován nebyl, a z toho důvodu staré rejstříky Jd a Sp nemají pro zápis předmětu podniku podniku rubriku.

O předmětu podniku mluví teprve nařízení ministerstva spravedlnosti ve shodě s ministerstvem obchodu ze dne 10. prosince 1901 (Věstník 1901, čís. 40) sub III. č. 4:

»Z potřeby identifikovati nepochybným způsobem jednotlivou firmu vyplývá též jednomyslné přání všech obchodních a živnostenských komor, aby pojat byl předmět podniku (předmět provozování) co možno specialisovaně do zápisů a vyhlášek obchodního soudu, postup to zachovávaný až posud od obchodních soudů ve Vídni (Wien) a Terstu (Triest). Stejný postup doporučuje se tudíž také ostatním soudům obchodním. Trebas nelze, pokud není zjednáno pro to zákonný podklad, vykonávati nátlak na strany v příčině příslušných údajů, přece nebude v nejčastějších případech působiti obtíž, aby získána byla vědomost o podniku vskutku provozovaném. Také se doporučuje upozorniti strany při vhodných příležitostech na výhody, jež jim z toho vyplynou ve styku obchodním.

V obchodním rejstříku jest předmět provozování zapsati ve sloupci pro poznámky.«

Nařízení ministerstva práv ve shodě s ministerstvem obchodu ze dne 26. dubna 1906, č. 89 ř. z. o změnách, jak obchodní rejstřík má býti založen a veden, již bere shora citované nařízení v úvahu a stanoví v § 3:

»pátý sloupec (rozuměj: nového rejstříku A) jest ustanoven k zápisu předmětu podniku (III. pol. 4 ministerského nařízení ze dne 10. prosince 1901, Věstník min. práv čís. 40).«

Toto nařízení tedy v novém rejstříku odd. A zavádí kolonu pro zápis předmětu podniku, nenařizuje však, že strany jsou povinny předmět podniku k zápisu opovídati, nýbrž odvolává se na ministerské nařízení z r. 1901 (viz shora), v němž jest zápis předmětu podniku označen za dobrovolný.

Lze tedy říci, že opověď předmětu podniku k zápisu jest dobrovolná a že nelze strany k ní nutiti. Vzhledem k shora cit. min. nař. z r. 1901 však soudy vedoucí obchodní rejstříky doporučují stranám, aby předmět podniku k zápisu opovídaly a návrhy na zápis firmy, v nichž předmět podniku chybí, vracejí k (dobrovolnému) doplnění, poněvadž předmět podniku v návrzích bývá většinou vynecháván pouze z neznalosti.

Pokud však strany předmět podniku k zápisu do obchodního rejstříku opovídají, musí býti opověděn přesně tak, jak byl vzat na vědomí nebo schválen živnostenským úřadem, poněvadž zápis musí odpovídati zásadě firemní pravdivosti (Vážný 10.135, 12.543). Strana opovídající předmět podniku musí ovšem předložiti doklad, že jest oprávněna opovídaný předmět podniku provozovati, tedy živnostenský list nebo koncesi (§ 22 nař. č. 27/1863 ř. z., Vážný 12.543).

Vzhledem k § 7 vl. n. č. 263/1939 Sb. o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání musí však strana předložiti rejstříkovému soudu živnostenský list nebo koncesi i tehdy, když si nepřeje, aby předmět podniku byl do obchodního rejstříku zapsán.

Sporná jest otázka, zda opověď předmětu podniku nebo jeho změny k zápisu do obchodního rejstříku podávaná veřejnou obchodní společností nebo komanditní společností musí býti podepsána všemi společníky či jen společníky oprávněnými společností zastupovati. Ani čl. 86—88 ani

čl. 155 obch. zák., které vypočítávají, v kterých případech musí býti návrhy podepsány všemi společníky, se o předmětu podniku přirozeně nezmiňují, poněvadž, jak v předu uvedeno, v době redakce obchodního zákona měl zákonodárce v úmyslu předmět podniku nečiníti předmětem zápisu. Jest však zřejmé, že uvedené články chtěly postihnouti všechny skutečnosti týkající se zájmu všech společníků.

Není pochyby, že v trvajícím společenském podniku, pokud společenská smlouva nestanoví jinak, může býti předmět podniku změněn jen za souhlasu všech společníků a to i tehdy, je-li zapsáno právo zastupovati jen jednoho společníka. Vždyť změna předmětu podniku se namnoze bude týkati samého základu podniku a tím ovšem zájmu každého společníka.

Poněvadž záležitosti obchodního rejstříku jsou věcmi nesporného řízení (§§ 10, 15, odst. 2 uv. zák. k obch. zák.), jest na rejstříkovém soudu, aby z úřadu vyšetřil všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí (§ 23 zák. č. 100/31 Sb.), t. j. aby zjistil materiální pravdu (Vážný 12.676 per anal.).

Nutno tedy usouditi takto: dojde-li formálně bezvadná opověď podepsaná jedním společníkem, který má samostatné zástupčí právo, může soud zápis povolit, nemá-li o věci žádné pochybnosti. Soud má však vždy právo žádati, aby opověď byla podepsána všemi společníky, vzejde-li mu jakákoli pochybnost.

Kdyby tomu tak nebylo, nemohl by soud přihlížeti ani k námitkám společníka nemajícího zástupčí právo proti změně předmětu podniku opověděné formálně bezvadně společníkem, který má samostatné zástupčí právo a byl by nucen zapsati skutečnost materiálně neexistující. Tu by musil zřejmě nesprávný podklad

opovědi zůstatí bez povšimnutí a byl by vědomě vyvolán nesprávný rejstříkový stav, který přece má své závažné účinky.

Účelem rejstříku jest informovati veřejnost pravdivě a proto má soud vždy právo zjistiti materiální pravdu.

Václav Sedláček.

Vliv cenových předpisů na soukromoprávní smlouvy.

I. Při trhovách smlouvách o nemovitostech vyskytuje se často problém, jak postupovati, nebude-li uznána sjednaná trhová cena za přípustnou s hlediska cenových předpisů. Má býti pokládána celá smlouva za neplatnou (§ 879 o. o. z.), nebo jenom sjednaná cena potud, pokud přesahuje nejvyšší přípustnou mez? Právní cit radí, nepokládati strany za vázané při jiné ceně než na které se dohodly, i když s výhradou schválení příslušnými úřady, naproti tomu však, srovnáme-li tento výsledek s případy, kdy jde o trhové smlouvy o spotřebitelných věcech, při kterých i po spotřebování věci a tedy dodatečně možno žádati přeplatek zpět, nastává jakási hospodářsky neodůvodněná divergence, i když právnicky oklikou přes předpisy o kondiceích jest při spotřebitelných věcech výsledek uspokojivý.

O věci referoval Spořitelní Obzor V/42 na str. 231. Říšský soud uznal na neplatnost celé trhové smlouvy o nemovitosti, nebyla-li sjednaná trhová cena uznána za cenově přípustnou.

Frankfurter Zeitung ze 16. VII. 1942 navazuje na tuto praxi Říšského soudu (rozhodnutí z 30. I. 1941, V 99/1940 a z 29. XI. 1941, VIII 89/41) a upozorňuje, že tuto otázku nyní rozřešilo nařízení »über die Preisüberwachung und die Rechtsfolgen von Preisverstößen im

Grundstücksverkehr« ze 7. VII. 1942, podepsané Göringem a nabyvší právní moci v Říši 20. VII. 1942.

Stanoví se v něm, že trhové smlouvy v Říši musí býti předkládány cenovému úřadu a na návrh kterékoliv ze stran cenový úřad musí zkoumati trhovou cenu i ještě před uzavřením smlouvy. Pozastaví-li cenový úřad trhovou cenu, je sjednaná smlouva nicotná. Cena, kterou cenový úřad označí, platí však za sjednanou, jestliže buď zcizitel vůči nabyvateli prohlásí s označenou cenou svůj souhlas, nebo kdyby jeho zdráhání podle zvláštních okolností případu odporovalo povětivosti a víře. Opačné předpisy obč. zákona nemohou býti aplikovány.

II. V poslední době jsou časté i případy, kdy majitel domu si dá cenovým úřadem schváliti zvýšení nájemného a toto zvýšené nájemné od nájemníků požaduje s odůvodněním, že zvýšení bylo úřadem schváleno. Nájemníci mnohdy mají za to, že zvýšení bylo nařízeno a že tím došlo ke změně nájemní smlouvy. I zde je nutno rozlišovati mezi a) přípustností úplaty s hlediska veřejnoprávních cenových předpisů a b) mezi závazností soukromoprávní smlouvy, platné mezi pronajímatelem a nájemníkem. Schválí-li cenový úřad zvýšení nájemného, vyslovil tím pouze, že nemá námitek proti tomu, aby vyšší nájemné bylo u j e d n á n o. Platí-li nájemník dobrovolně vyšší nájemné, dochází zpravidla k mlčky uzavřené změně nájemní smlouvy. Zdráhá-li se však zvýšené nájemné platiti, nemůže býti jednostranně donucen ke změně smlouvy a zejména nemůže býti žalován na placení zvýšení, nezavázal-li se k tomu. Patrně bude nutno, aby pronajímatel vypověděl platnou nájemní smlouvu a současně nabídl ochotu, uzavřítí novou nájemní smlouvu za zvýšené nájemné, v čemž bude nutno spatřovati nabídku náhradního bytu a bude nutno provésti tuto úpravu v nesporném výpovědním řízení (ochrana nájemníků).

Věcná příslušnost pro žaloby o výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. V. 1841, čís. 531 Sb. z. s.

[Další příspěvek k aplikaci § 49, č. 2 j. n. nov. znění.*)]

Po vydání novely ze dne 16. VI. 1936, čís. 161 Sb. zák. a nař. vznikly pochybnosti o tom, který soud jest věcně příslušným pro podání žaloby o přiznání výživného podle dvorského dekretu ze dne 4. V. 1841, čís. 541 Sb. z. s. Uvedenou novelou totiž článkem I. čís. 4 soustředěny byly všechny spory o výživné věcně podle § 49, č. 2 c. ř. s. u místně příslušného okresního soudu. Jelikož soudem pravoplatně přiznaný nárok na výživné podle uvedeného dvorského dekretu má nesporně povahu výživného, převládalo mínění, že i tento nárok ve smyslu novelisovaného znění § 49 c. ř. s. musí býti uplatňován u místně příslušného okresního soudu. Co do této věcné příslušnosti sjednáno bylo nyní jasno rozhodnutím vrchního jako rekursního soudu v Brně ze dne 12. VI. 1942, č. j. R III 56/42.

Žalobkyně podala žalobu u místně příslušného krajského soudu v M. O. Tento soud odmítl usnesením žalobu s odůvodněním, že podle obsahu § 49 jur. normy ve znění novely č. 161/1936 jest výlučně věcně příslušným okresní soud. O stížnosti do tohoto usnesení podané rozhodl vrchní soud v Brně tak, že stížnosti vyhověl, napadené usnesení zrušil a k r a j s k é m u s o u d u v M. O. uložil, aby o žalobě dále po zákonu jednal. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádí vrchní soud v Brně toto:

»S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Rekurs správně vytýká, že první soud přehlédl, že před okresní soudy patří věcně jen »jinaké spory o výživné, k němuž jest někdo podle zákona povinen« (čl. I, č. 4 novely čís. 161/1936 Sb.). Nárok na výživné podle cit. dvorského dekretu není však výživným, k němuž je někdo podle zákona povinen.

*) Viz Právní praxi, č. 7—8/1940, str. 245.

Dvorským dekretem bylo stanoveno, že manželce rozvedené z oboustranné viny zpravidla nepřisluší nárok na slušnou výživu, soudci je však zůstaveno, aby k její žádosti od případu k případu po vyšetření všech okolností a důvodů pro to svědčících přidřel manželka k poskytování slušné výživu manželce.

Podle toho není soudce vázán při rozhodnutí o žádosti podle dvorského dekretu nějakými pozitivními normami, jak vychází ze slov »od případu k případu, z důvodů slušnosti« a z povahy dekretu samého, dle něhož přiznání může se státi jen ve výjimečných případech.

Nejde tedy o nárok na výživu ze zákona, jak je tomu u nároku na výživné podle §§ 91, 1264 a 796 obč. zák., ale je tu vyhrazeno soudcovskému uvážení, avšak podle okolností a zvláštností konkrétního případu podrobil všechny poměry a důvody slušnosti k přezkoumání a aby podle výsledku uvážení výjimečně určil vyživovací povinnost manželovu. Nárok tento přísluší manželce teprve od okamžiku, kdy soud svým výrokem pravoplatně přiřkne jí výživné. Teprve tu vzniká také alimentární závazek manželův podle dvorského dekretu (výrok soudu platí ex tunc a je konstitutivní). Proto také je nepřipustné prozatímní opatření §§ 381 a 382 č. 8 ex. ř., pokud není výživné soudem přiznané (srov. rozh. č. 259 Sb. n. s.).

Z uvedeného vychází, že nárok na výživné podle dvorského dekretu není výživným, k němuž jest někdo podle zákona povinen a že proto pro takové žaloby, protože jde o nárok majetkoprávní, je věcně příslušný soud ratione valoris. Poněvadž pak hodnota předmětu projednávaného sporu je 36.000 K (měsíční výživné 300 K, §§ 54, 58 j. n.), není věcně příslušným okresní soud, nýbrž krajský soud (§§ 49, odst. 1, 50, odst. 1 j. n.).

Bylo proto třeba stížnosti vyhověti v rozsahu, jak je uvedeno v rozhodujícím výroku. «
Vladimír Bláha.

↳ Příslušnost ústředních úřadů ve věcech akciových společností a společností s r. o.

Vládním nařízením č. 14/1942 přešla agenda, týkající se akciových společností, jakož i agenda, týkající se družstev, na ministerstvo hospodářství a práce (dříve ministerstvo obchodu).

Naproti tomu příslušnost ministerstva vnitra ve věcech společností s r. o. zůstala nedotčena.

Zmatečnost, je-li z provozu žalován podnikatel, jemuž byl dosazen správce podle vl. n. č. 87/39 Sb.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších stolic a žalobu proti vlastníku zemědělského podniku odmítl z těchto důvodů (rozh. Rv I 1551/40/2).

Nesporno jest, že žalovaný je vlastníkem statku čp. 10 v M. a že výnosem ministerstva zemědělství (odbor IX pro pozemkovou reformu) ze dne 3. dubna 1940, č. j. 738 Č byl pro správu tohoto zemědělského podniku ustanoven nucený správce podle vládn. nař. č. 87/1939 Sb. Žaloba podána byla dne 1. června 1940 a jde v ní, jak je rovněž nesporno, o nárok, který žalující straně vznikl z provozu téhož hospodářského podniku ještě v době před zavedením nucené správy.

Podle § 3, odst. 1 cit. vládn. nař. nucený správce ustanovený podle tohoto nařízení jest oprávněn a povinen učiniti všechna opatření, jichž je třeba k řádnému provozování podniku. Na něho přechází správa podniku a vše, co s ní souvisí: zejména jest oprávněn na místě držitele podniku vybíratí všechny užítky a příjmy ze spravovaného podniku a vůbec konati všechna právní jednání správy podniku se týkající. Při tom jest povinen jednati s péčí řádného obchodníka (hospodáře) a odpovídá za škodu, která by vzešla ze zanedbání povinností mu uložených.

Podle § 3, odst. 2 téhož nařízení zastupuje podnik do správy mu svěřený před soudy a úřady. Vládní nařízení se tu sice nevyjadřuje právnícky zcela přesně, neboť zastupovati v právním smyslu, zvláště pak před soudem, lze jen osobu způsobitou ku právům, ať již fyzickou nebo právnickou. Zemědělský podnik sám o sobě však není takovou osobou. I když jej lze považovati za samostatnou hospodářskou jednotku, není přece subjektem práv a právních závazků ve smyslu právním a ani vládn. nař. č. 87/1939 Sb. mu nepřiznává ustanovením nucené správy podniku právní osobnost. Právě-li se tudíž v tomto nařízení, že nucený správce zastupuje podnik do správ mu svěřený před soudy, může to míti jedině ten smysl, že nucený správce zastupuje před soudy držitele zemědělského podniku do správy daného ve věcech tohoto podniku, neboť subjektem práv a právních závazků s tímto podnikem souvisejících je i nadále právě jen jeho držitel. Plyne to zejména ze slov § 3, odst. 1 cit. vládn. nař. »na místě držitele« a z ustanovení odst. 6 téhož paragrafu, věta 1, podle něhož se čistý výtěžek nucené správy podniku po

súčtování odevzdá držiteli podniku. Ze všech těchto ustanovení, která mají širší obsah než ustanovení exekučního řádu o nucených správách (srovn. k tomu zejména široká oprávnění podle odst. 4, § 3, která přesahují rámec pouhé správy a k jichž výkonu potřebuje proto nucený správce svolení úřadu), je zřejmo, že nucený správce je tu na základě zákonného předpisu úředně ustanoveným zástupcem držitele — zde vlastníka podniku ve správě tohoto podniku, při níž má konati opatření, k nimž je zmocněn, na jeho místě; výhradně má zvláště též zastupovati vlastníka podniku ve věcech podniku do správy mu svěřeného se týkajících před soudy a to bez rozdílu, zda se zastupování týká úkonů před zavedením nucené správy nebo až po něm. Ač tudíž zůstává žalovaný vlastníkem podniku, tudíž i subjektem případného závazku, o nějž ve sporu jde, pozbyl přece ustanovením nuceného správce podle citovaných zákonných předpisů oprávnění jednati sám ve věcech týkajících se podniku do správ daného před soudy a úřady a oprávnění toto přešlo na zřízeného správce jako jeho zástupce ve věcech podniku (§ 3, odst. 1, 3 a 4 cit. nař.).

Je tudíž nucený správce i v tomto sporu, v němž právě jde o nárok z provozování zmíněného podniku, i když tento vznikl před zavedením nucené správy, v době jejího trvání jediné oprávněn a za žalovaného jednati. Nucený správce ho nezastupoval a ač se nejvyšší soud stal o odstranění tohoto nedostatku, do sporu nevstoupil (viz čl. 42), takže tu jde o zmatečnost ve smyslu § 477, č. 5 c. ř. s., která zůstala nezhojena. Nezbývá proto, než rozsudky obou nižších stolic, jež vvrhly žalobu věcně s hlediska nedopadající námitky pasivní legitimace a to, jak v rozsudku odvolacího soudu bylo odůvodněno, i prvý soud, přes to, že ve starém rozsudku v nesouladu s důvodov vyslovil »odmítnutí« žaloby, i s předchozím řízením iako zmatečné zrušiti a žalobu odmítnouti.

Nocležné a stravné iako odčitatelná položka od přímých daní.

Vzhledem k velmi různé praxi vyměřovacích úřadů jest důležitý výnos min. financí z 30. IV. 1942, č. j. 32.131/42-III/8, jímž alespoň pro soukromé zaměstnance byl dán vyměřovacím úřadům pevný pokyn pro dobu, počínající berním rokem 1942. Na základě tohoto výnosu nebude

jistě obtížno prosazovati aspoň stejné částky jako srážkové položky u samostatných podnikatelů. Výnos zní:

»Na základě odst. IX. prov. nařízení k § 29/1 zák. o př. d. stanoví ministerstvo financí, že u soukromých zaměstnanců jest, počínajíc berním rokem 1942, uznávati za daní nepodrobenou náhradu služebních vydání z částek placených jako a) stravné denně částku K 100, b) nocležné denně částku 50 K. Při cestách mimo Protektorát Čechy a Morava nutno uznávati dvojnásobnou částku. Hradí-li zaměstnavatel místo nocležného útraty za přenocování zaměstnanci podle předložených účtů, nepodléhají tyto náhrady daní vůbec a z diet se uzná jako daněpréstá částka K 100 denně. Vyšší než shora uvedené částky stranou uplatněné možno uznati, jestliže je poplatník hodnověrně osvědčí.«

Podléhá úmluva o poznámce podle § 469 a) obč. zák. poplatku?

Poznámka podle § 469 a) obč. zák. má za účel chrániti věřitele knihovně zajištěné pohledávky, aby dlužník nevložil v pořadí předcházejícího zástavního práva pro pohledávku, která již jest nebo bude zcela nebo částečně zaplacená, zástavní právo pro novou pohledávku. Zákon sice připouští tuto poznámku i ve prospěch osob, jež nemají žádných knihovněných práv v pořadí za tímto zástavním právem, prakticky má však tato poznámka smysl jen pro takového knihovně oprávněného, neboť znamená pro něho zvýšené za-

jištění (utvrzení) jeho práva. Udělí-li vlastník nemovitosti tomuto oprávněnému svolení k této poznámce v samostatné listině, jde tu o právní listinu o utvrzení práva, která podléhá poplatku podle saz. pol. 19/101 I A n) podle stupnice II.

V praxi si však tento závazek nedisponovati zapsaným již zástavním právem vymínjuje nový věřitel již v dlužním úpise, kterým dlužník dává svolení ke vkladu zástavního práva pro novou pohledávku. Tomuto zástavnímu právu se dostává onou poznámkou jistého pořadí a rozsahu, jež pozdější dispozicí vlastníka nemovitosti nemůže býti ohroženo. Jde tu o smlouvu o zřízení zástavy přesně určené, kterou lze provésti jen dvěma knihovněnými zápisy, a to vkladem práva zástavního a poznámkou podle § 469 a) obč. zák. Jest tudíž úmluva o této poznámce souvislou součástí jednání ve smyslu § 39 popl. zák. Poněvadž utvrzení práva propůjčené jednou ze smluvních stran druhé v právní listině o hlavním jednání nepodléhá podle saz. pol. 101/84 poplatku, nemůže tudíž ani svolení k poznámce podle § 469 a) obč. zák., obsažené v dlužním úpise, které je pouhou součástí takového osvobozeného právního jednání, podléhati poplatku, zejména ne podle saz. pol. 19/101 II b).

Jan Pospíšil.

Autoři článků v tomto čísle:

Vrchní komisař fin. prok. v Praze Dr. Stanislav Klíma, soudní rada v Praze Dr. Josef Kroc, okr. soudce v Hradci Králové Dr. Josef Havelka, soudce v min. sprav. Dr. Eduard Eysselt, advokát v Praze Dr. Josef Los, advokát v Praze Dr. Josef Pužman, adv. koncip. v Praze Dr. Antonín Špaček, advokát v Praze Dr. Jiří Hora, s. rada v Chrudimi Dr. Jaroslav Zetl, fin. kom. Zem. fin. řed. v Praze Dr. Jan Brdička, soudce kraj. soudu obch. v Praze Dr. Václav Sedláček, advokát v Mor. Ostravě Dr. Vladimír Bláha, komisař fin. prok. v Brně Dr. Jan Pospíšil.